

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MOORD IN DE LUCHT

N° 2717

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

MOORD IN DE LUCHT

HOOFDSTUK I.

EEN GEVAARLIJKE STUNT

Het was op een prachtige dag in het begin van mei, toen een grote menigte toeschouwers verzameld was op het vliegveld van Hendon, om einde daar getuige te zijn van 'n vliegfeest, dat die dag gehouden werd in verband met de komst van een aantal Britse en Amerikaanse vliegers, die verschillende nieuwe ty-

pen vliegtuigen, waaronder enkele straaljagers, zouden demonstreren.

Ook zouden er op die dag een paar nieuwe, hele grote toestellen worden voorgevlogen, bestemd voor de rechtstreekse dienst op Kaapstad, New York en Rio de Janeiro. Deze toestellen konden zeventig à tachtig passagiers vervoeren plus

hun bagage en een bemanning aan boord hebben van tien personen, namelijk een eerste, een tweede en een derde piloot, een marconist, twee boordwerktuigkundigen, twee stewardessen, een steward en een bagage-meester.

Om de demonstratie voor het publiek zo aantrekkelijk mogelijk te maken, waren bovendien een paar stuntvliegers uitgenodigd, die hoog in de lucht toeren zouden uithalen en tenslotte was er een soort kermisterrein, zoals die over de hele wereld bijna hetzelfde zijn, met draaimolens, autoscooters, een achtbaan, schiettenten, enzovoorts.

Het weer was magnifiek en uitstekend geschikt om de ontwikkeling van de verschillende machines te volgen.

Om één uur in de middag al trok een grote menigte naar het terrein, alsof het nodig was, zich te haasten, terwijl er toch zeker plaats was voor vele honderdduizenden.

Althans wanneer zij tevreden wilden zijn met een staanplaats.

Er waren echter ook grote tribunes, waar tienduizenden een plaats konden vinden.

Op het enorm grote vliegveld, glad als een biljartlaken, met betonnen startbanen in alle windrichtingen, stonden al vele dozijnen toestellen gereed, en men wist, dat er in de talrijke hangars nog dozijnen andere stonden.

Enige van die lichtere hangars waren van sportvliegers, die het vliegen alleen voor hun plezier beoefenen en die uit de aard der zaak tot de meest kapitaalcrachtigen behoren, want een vliegtuig was toch nog heel wat kostbaarder dan een auto, terwijl het onderhoud nog veel meer kost.

Nu en dan klonk het geknetter van een motor, een schroef draaide met duizelingwekkende snelheid rond en dan steeg even daarna een van de toestellen met een soepele zwaai in de lucht, om een paar keer het terrein rond te vliegen.

Om twee uur was het terrein letterlijk stampvol.

Want speciaal door de recente, grote ontwikkeling in de luchtvaart, toonde men altijd grote belangstelling vooral in verband met de uitvindingen van de laatste en speciaal voor de straalvliegtuigen.

En precies op tijd, voor een menigte, die zeker 300.000 koppen telde, begon het eerste nummer van het programma: een eskadrillevlucht, gevolgd door een schijngevecht van twaalf Engelse en twaalf Amerikaanse machines.

In onberispelijke slagorde, precies tegelijk, stegen aan weerszijden van het reusachtige veld de twaalf Engelse en twaalf Amerikaanse vliegtuigen omhoog en het was zeker een enigszins angstig gezicht, de toestellen recht tegen elkaar te zien invliegen.

Maar zij passeerden elkaar als dansend in een quadrille en zaten al spoedig op grote hoogte.

Vol aandacht volgde het publiek de manoeuvres van de snelle toestellen en een luid handgeklap beloonde de vliegers, toen zij weer geland waren.

Vervolgens vertoonde een Franse piloot zijn kunsten met een oude eendekker.

Hij steeg met zijn machine bijna loodrecht, hij hing als het ware aan zijn schroef, beschreef cirkels en achten, liet zich met de staart omhoog honderden meters vallen, om dan plotseling zijn evenwicht terug te krijgen, duikelde over de kop, kwam schommelend als een dood blad naar beneden dwarrelen en bracht de toeschouwers in vervoring.

Daarop had er een wedstrijd van verscheidene ronden plaats, die door een Engelsman gewonnen werd, tot niet geringe vreugde van de aanwezige Britten, die nog meer dan op ieder ander gebied, wat sport aangaat, zeer chauvinistisch aangelegd zijn. Toen het enthousiasme bedaard was, werd het stil, want nu zou een

nummer volgen, waarop met spanning gewacht werd.

Het programma vermeldde, dat Bernard Dorrington, een onbekend parachutist, van een grote hoogte, van niet minder dan 5.000 meter met zijn parachute uit een vliegtuig zou springen met een langdurige vrije val.

Iets dergelijks was in Engeland wel meer gezien, maar de omstandigheid, dat de springer zijn parachute pas op zeer geringe hoogte zou openen, trok wel in het bijzonder en men was dan ook heel nieuwsgierig naar de verrichtingen van de jongeman, wiens naam de meesten die dag voor het eerst hoorden.

Allen rekten de halzen, om des te beter de voorbereidingen voor het waagstuk te kunnen zien.

Een van de startbanen werd vrij gemaakt voor een tamelijk kleine dubbeldekker, een vrij oude Engelse machine, die maar aan twee personen plaats bood, namelijk voor de piloot en voor de passagier.

Een van de hangars werd geopend en een tiental mecaniciens rolden het toestel naar het begin van de startbaan.

Enige minuten verliepen en toen verschenen er twee kleine figuurtjes, helemaal aan het andere einde van het terrein waar de mess voor de piloten lag, die langzaam naar de machine liepen.

Het waren Tom Drake, de piloot, en Dorrington, de parachutist.

Beiden waren in vliegeroverall en dat van de parachutist was zodanig gemaakt, dat hij onmogelijk met een of ander deel van zijn kleding aan de machine kon blijven haken, als hij de sprong waagde.

Zijn lichaam was als het ware omstrengeld door een samenstel van riemen, aan de achterkant voorzien van twee klemhaken, waaraan het onderende van de zijden koorden van de volgens de regelen der kunst opgevouwen en in een omhulsel gestoken parachute bevestigd zou worden. Op zijn borst hing de ring,

waaraan getrokken moest worden om de parachute open te maken, die zich dan, zoals men wist, door de krachtige opwaartse luchtdruk zou ontvouwen. Binnen de parachute vormde zich dan het luchtkussen, dat de vaart van het vallende lichaam in die mate zou afremmen, dat er geen sprake meer was van een val, doch van een langzame en geleidelijke daling, die de parachutist in staat stelde veilig te landen.

De kleine groep bereikte de machine.

Drake sprak enige woorden met de mecaniciens, die al bij de propeller was gaan staan en Dorrington liet zich de zak met de parachute door een viertal deskundigen op de rug bevestigen. Vervolgens klom hij in de machine en bevestigde de lijn van de parachute aan een speciale metalen strip en wachtte kalm af, zonder dat er een spier van zijn jong, ernstig gezicht bewoog, totdat ook Drake zijn plaats voor hem zou hebben ingenomen.

De piloot overtuigde zich dat alles in orde was, klom toen in de cockpit en riep het bevel:

— Voor vrij! Contact!

Dadelijk greep de mecanicien, die voor het toestel stond, een van de propellers en trok die met kracht naar beneden.

Na enige vergeefse pogingen sloeg de motor aan, de schroef begon met verbazende snelheid te draaien en de mecaniciens moest zich vlug uit de voeten maken, want de vliegmachine rolde al de startbaan op.

Een paar sekonden later was zij vrij van de grond en in sierlijke bochten schroefde zij zich omhoog.

Na enkele minuten was het toestel voor het blote oog nog slechts te zien als een zwarte stip en men moest een sterke kijker gebruiken, om het toestel nog te kunnen onderscheiden.

Honderdduizenden ogen staarden omhoog en bleven in spanning op de stip gevestigd, die sterk afstak tegen het donkerblauw van de

hemel.

Een ogenblik zweeg iedereen, men hoorde niets dan hier en daar het gereedschap in de hangars en de opgewekte tonen van een militaire kapel.

Eensklaps was het, alsof een rilling door de duizenden voer; er was iets losgekomen van de zwarte stip daarboven, het leek een heel klein puntje te zijn, dat zich met onbegrijpelijk langzaam tempo van de stip scheen te verwijderen.

Toch begreep iedereen, dat de traagheid gezichtsbedrog was; het was het lichaam van de parachutist, dat als een blok naar beneden viel en dit zou blijven doen tot hij de parachute zou open trekken, onder de druk van de luchtstroom.

Zij, die met een goede prismakijker gewapend waren, hadden gauw gezien, dat na een langdurige vrije val, de parachute zich nu geopend had en dat het lichaam van Dorrington nu betrekkelijk langzaam daalde.

Er was echter sinds een kwartier een bries op komen steken en het was duidelijk te zien, dat de springer zeker niet op het vliegveld zelf zou dalen, ofschoon het vliegtuig precies boven het midden daarvan had gevlogen, toen hij de sprong waagde.

Enkele minuten verliepen, de stip werd duidelijker, zij nam een menselijke gedaante aan, de parachute vertoonde zich als een reusachtige paraplu, maar verdween plotseling uit het gezicht; zij was gedaald achter een dennebos, op minstens vijf kilometer afstand van het vliegveld.

Het zou dus zeker nog een tijd duren voor de parachutist het terrein weer zou bereiken.

Dadelijk begon het gelach en gepraat opnieuw, want niemand twijfelde er aan of Dorrington was nu in veiligheid.

Onder de bezoekers van de grote tribune waren een paar heren, smaakvol doch niet fatterig gekleed,

die met aandacht het verloop van de sprong gevolgd hadden.

Die beide heren waren John Raffles en Charles Brand, zijn metgezel in zijn talrijke avonturen.

Maar velen, die daar met hem op de grote tribune zaten, kenden alleen Brand bij zijn eigen naam, zijn oudere metgezel als Lord William Aberdeen, de Vice-voorzitter van de Windsor Club, door sommigen een zonderling genoemd, door anderen een weldoener en van wie het in ieder geval bekend was, dat men nooit vergeefs een beroep op zijn goedheid deed, wanneer het ging om de stichting of de begunstiging van een of andere liefdadige instelling.

Hij was de man geweest, die met woord en geestdrift geijverd had voor het stichten van een geweldig, groots opgezet instituut, waar oorlogsinvaliden, die een zekere leeftijd bereikt hadden, rustig, in een landelijke omgeving, verder konden leven.

Degenen, die hem niet kenden, zagen daar een man in de kracht van zijn leven, met een ernstig regelmatig getekend, bijna streng gezicht, waarop vaak een droefgeestige uitdrukking verspreid lag.

Raffles had zelf een vliegtuig, een toestel van zijn eigen uitvinding, waarvan hij de constructie, althans wat de motor betreft, tot dusverre zorgvuldig geheim had weten te houden en dat was ook wel noodzakelijk, want het was al op te veel politiebureaus in Europa en Amerika bekend, dat de Gentleman-Inbreker moest beschikken over een machine met een wonderbaarlijke snelheid.

De waarheid was, dat de Grote Onbekende met de « Duivel der Lucht », al enige keren 500 mijlen, dat is 845 kilometer in het uur had weten te halen, maar daar hij met het toestel evengoed 300 kilometer kon vliegen, en daar hij de motor helemaal had ingebouwd, om deze tegen onbescheiden blikken te beveiligen, zo was nog geen enkele sportvriend van Zijne Lordschap ooit op het idee

gekomen, dat het toestel, waarmee Lord Aberdeen dikwijls tochtjes maakte, inderdaad de geheimzinnige machine was, die de politie van New York en van Parijs, van Londen en van Chicago enige malen op duizenden meters hoogte had zien vliegen, zonder ooit in staat te zijn geweest, de stoutmoedige avonturier in de lucht te achterhalen.

Uiterlijk week de machine van Raffles veel af van andere toestellen.

De « Duivel der Lucht » stond op het ogenblik in de hangar, die Raffles toebehoorde en waarvan hij zelf en Charles Brand de sleutel hadden.

De man, die het toestel verzorgde en als het ware met vaderlijke liefde verpleegde, was James Henderson, zijn chauffeur en over zijn indiscretie hoefde Raffles niet bang te zijn: de brave kerel zou zichzelf liever de tong hebben afgebeten, dan het geheim te verraden van een man, die hem boven alles ter wereld ging.

Raffles en Brand hadden de korte weg van Londen naar Hendon afgelegd, om getuige te zijn van het tweedaagse vliegfeest en om de nieuwe verkeersmachines in de lucht te zien.

— Een wonderlijk beroep, zei nu Brand, hoofdschuddend, zodra hij door de kijker de valscheren achter het dennebosje aan de horizon had zien verdwijnen. Niemand kan zeggen, of de man nu niet al zijn nek heeft gebroken, al leek de sprong zelf vlot van stapel te lopen.

— Het is en blijft een gevaarlijk beroep, Charles, kwam Raffles op ernstige toon. Een paraplu is een verraderlijk ding. Zelfs het beste heeft nukken en kuren en opent zich soms niet om een onnaspeurlijke reden, omdat er een plooi in verkeerd ligt, omdat de koorden in de war geraakt zijn, omdat de wind geen vat krijgt in het doek...

— Zou het goed betalen?

— Wat gaf het, al betaalde men die jongen 1.000 pond sterling per

sprong. En wees er maar zeker van, dat men dat niet zal doen. Zelfs al onderneemt hij het waagstuk op zo 'n ontzaglijke hoogte. Vijftig pond, dat zal wel het maximum zijn.

— Morgen onderneemt hij het waagstuk weer, hernam Brand. Kommen wij hier terug?

— Ja. Morgen komen hier de toestellen aan van de Union aviatique Lyonnaise, men heeft mij daarvan heel veel goeds verteld; ik zou ze graag eens in de lucht zien.

Intussen werd het programma afgewerkt; er had nog een groot spiegelgevecht plaats, waarbij met kleine raketbommen werd geworpen, met een zwakke lading en waarbij hoog in de lucht met losse patronen afgevuurde mitrailleurs ratelden.

Juist toen het nummer ten einde was, kwam een kleine, snelle auto het terrein oprijden, die dicht bij de grote tribune stopte.

Dorrington stapte uit, door maar weinigen herkend, wisselde een paar woorden met de man, die aan het stuur zat, drukte hem de hand en liep het veld over.

Charles had zijn kijker voor het oog gebracht en de jongeman herkend.

Maar twee mannen, die vlak voor Raffles en Brand zaten, schenen Dorrington ook al te kennen; zij spraken blijkbaar over hem.

Een van hen zei, zich tot zijn metgezel wendend:

— Het klinkt vreemd voor iemand, die 5.000 meter stijgt, maar hij is laag gezonken.

— Bedoel je Dorrington? vroeg de ander verbaasd.

— Wie anders? Weet je dan niet, wie hij is?

— Ik meen, dat zijn gezicht mij niet onbekend voorkomt. Ik geloof, dat ik hem vroeger eens gezien heb.

— Dat heb je zeker, George. Hij was lid van de Jockey-Club.

— Nee toch? Is hij dan geen commoner? Behoort hij tot de gentry?

— Toch wel. Hij heet ook beslist niet Dorrington.

— Wie is hij dan? vroeg de ander verwonderd.

— Zijn vader is de Earl of Drummond.

— Zevende markies van Dorset, riep de ander uit, wiens verbazing ieder ogenblik scheen toe te nemen.

— Inderdaad.

— Wat mankeert de honourable Bernard dan, dat hij hier op die manier zijn leven waagt?

— O, hij doet het niet voor zijn plezier, dat kan ik je verzekeren.

— Hij is er toch niet toe gedwongen?

— Als hij dit niet deed, zou hij iets anders voor de kost moeten doen. O, het is een hele geschiedenis, waarvan niemand het fijne wel weet. Hijzelf is indertijd vrij plot-

seling verdwenen, na een hevige ruzie met zijn vader, die hem onterfd moet hebben.

— Hij heeft toch in ieder geval recht op de titel?

— Natuurlijk, maar van een titel alleen kan men nu eenmaal niet leven.

— Zouden we hem niet eens aanspreken?

De jongeman, tot wie de vraag gericht werd, haalde koeltjes de schouders op en antwoordde:

— Ik zie niet in, waar dat goed voor zou zijn, George. Met een zoon van de earl of Drummond kan ik converseren, maar je kan toch niet van mij vergen, dat ik mij inlaat met een man die toch eigenlijk weinig beter is dan een kunstenmaker.

HOOFDSTUK II.

EEN DUIVELS KOMPLOT

Toen Raffles en Brand de volgende dag omstreeks twee uur met hun auto het vliegveld van Hendon naderden, bleek het hun al gauw dat het bezoek op die dag niet minder groot zou zijn, dan de dag tevoren.

Een grote menigte te voet, in bussen, op motoren, in autos, was weer naar het vliegveld gekomen, om daar opnieuw getuige te zijn van enige stoutmoedige en acrobatische toeren van dozijnen Engelsen, zowel als vreemden.

De kleine auto werd bestuurd door Henderson, een reus van een kerel, met vuisten als smidshamers en een nek als een stier.

De kleine wagen werd naar de parkeerplaats gebracht, die een enorme oppervlakte besloeg en onder toezicht stond van enige controleurs.

Henderson nam zijn reçu in ontvangst, voorzien van een stempel, waarna de drie mannen het vliegveld op gingen.

Raffles had hiertoe het recht, als lid van de koninklijke Aero-Club en omdat zijn hangar op het terrein stond.

Daar Raffles van plan was, na afloop van de vliegdemostratie zelf een kleine vlucht te maken, aangehouden door het verrukkelijke weer, gaf hij Henderson de sleutel van de hangar, zodat deze de machine startklaar zou kunnen maken.

Het eerste nummer van het programma was al begonnen en wel dertig toestellen vlogen in verschillende formaties tegelijk in de lucht.

Toen het drietal voor de hangar gekomen was en Henderson de deur had geopend, zei Raffles tot hem:

— Wacht hier maar tot wij komen, James, misschien wachten wij niet het einde van het programma af.

— Tot uw dienst, mylord, zei de reus en ging de loods binnen, waar de « Duivel der Lucht » stond, afgedekt met een zeil.

Raffles en Brand liepen nu langzaam verder, nu en dan omhoog kijkend, om de stunts te bekijken.

Zo bereikten zij de grote tribune en zochten daar hun plaatsen op.

Een kwartier later stegen de zestien toestellen van de Union aviatique Lyonnaise tegelijkertijd op.

Het waren splinternieuwe machines, met een prachtige stroomlijn.

Zodra zij weer geland waren, gingen Raffles en Brand opnieuw het veld op, om ze van dichtbij te bekijken en nadat zij dit gedaan hadden, merkte Raffles glimlachend op:

— Misschien mag ik het als Engelsman niet zeggen, maar ik moet bekennen, dat ik zelden zo iets slerijks en zo iets perfects heb gezien. Zelfs het gevoel van gevaar verdwijnt helemaal, wanneer men alleen al een blik slaat op deze elegante toestellen met hun ranke lijnen, zonder een schroefje te veel of te weinig.

Toen zij wegliepen, passeerde de parachutist hen, wiens beurt het zou zijn, om zijn halsbrekende toer te verrichten.

Raffles, die zich het gesprek tussen de twee mannen van de vorige dag zeer goed herinnerde, keek Dorrington nauwlettend aan.

Deze had een fijnbesneden, bleek gezicht, waarin twee donkere ogen schitterden, maar er lag op dit ogenblik een trek van diepe zwaarmoedigheid op.

De jongeman kon ternauwernood 26 jaar zijn, maar de fijne lijnen tussen de wenkbrauwen en aan de mondhoeken verrieden, dat hij het niet bepaald gemakkelijk had.

Het volgende ogenblik was hij hen voorbij.

Raffles keek hem even na en zei toen op zachte toon tot Brand:

— Ik zou wel eens willen weten, wat er eigenlijk tussen die jongeman en zijn vader kan zijn gebeurd en dat wel zo ernstig moet zijn geweest, dat hij er toe gekomen is, zijn leven voor een handvol geld telkens opnieuw in de waagschaal te zetten.

— Ik meen de naam Drummond meer gehoord te hebben, zei Brand peinzend, maar dat moet vrij lang geleden zijn, ik kan mij tenminste niets positiefs herinneren.

— De jongen heeft een interessant gezicht, Charles.

— Dat heeft hij zeker.

— Wanneer je tijd en zin hebt, moet je bij gelegenheid toch eens proberen uit te vissen, wat er eigenlijk tussen vader en zoon is voorgevallen.

— Ik beloof het je. Zullen we nu weer naar de tribune teruggaan?

— We zijn er tamelijk ver vandaan. Ik voel er meer voor, een poosje in het restaurant te gaan zitten, waar het nu heerlijk koel zal zijn en waar wij een glas bier kunnen drinken.

— Zoals je wilt.

Langzaam staken de beide vrienden, nu en dan een omweg makend voor een tankwagen, het brede veld over.

Het toestel, waarmee Dorrington en Drake straks zouden opstijgen,

werd al naar de startbaan gerold.

Drake zelf liep er achter, in gesprek met zijn eerste mecaniciens.

In de verte zagen zij Dorrington naderen, die zich de brede riemen onder het lopen om het lichaam gespte.

Enige ogenblikken later passeerden zij hem en weer vielen hun de droefgeestige trekken op het bleke gezicht van de jongeman op.

Langzaam liepen zij verder.

Gedurende enige tijd hadden zij niet gesproken en hun voetstappen werden gedempt door het grastapijt, dat hier het vliegveld bedekte.

Voor zij het restaurant bereikt hadden, waar zich de piloten plachten op te houden, gingen zij een vrij dichte liguster haag voorbij, bijna manshoog en waarvoor aan de kant van het vliegveld een ondiepe, droge greppel lag.

Daar het erg warm was en het malse gras als het ware tot zitten uitlokte, vleide Raffles zich er op neer, de voeten steunend op de bodem van de greppel, welk voorbeeld direkt door Brand werd gevolgd.

Raffles wilde juist een opmerking maken, toen hij daarin verhinderd werd op het horen van een stem aan de andere kant van de haag.

Daar liep een smal pad, dat op deze plek langs de hele breedte van het vliegveld liep en uitkwam op de hoofdingang van het restaurant.

Juist waren er blijkbaar twee mannen genaderd, die onkundig waren van de aanwezigheid van de beide vrienden aan de andere kant van de haag.

Dat zij hiervan inderdaad niets wisten, bleek maar al te duidelijk uit de paar woorden, die zij wisselden...

De stem, die Raffles net gehoord had en die een eigenaardige diepe klank had, vroeg:

— Alles is dus in orde?

— Ja, mijnheer.

— Heb je het kunnen doen, zonder dat iemand er iets van zag?

— Neem mij niet kwalijk, dacht

u soms, dat ik er getuigen bij gehaald had? Ik steek mijn hoofd liever nog direkt in de strop. En nu moesten wij eens afrekenen.

— Een ogenblikje. Zover zijn we nog niet. Eerst moet ik mij overtuigen of je je werk goed gedaan hebt.

— Dat kunt u over vijf minuten zien, mijnheer. U hebt niet met een ezel te maken.

— Je bent er dus zeker van, dat die vent vandaag voor de laatste keer zijn sprong zal doen?

— Heel zeker.

Op dat ogenblik kon Brand, die de betekenis van deze woorden maar al te goed begrepen had, een kreet van afschuw niet onderdrukken.

En bijna tegelijkertijd hoorden de beide vrienden haastige voetstappen, die hard wegrenden.

Brand was opgesprongen en probeerde over de haag te kijken.

Hij slaagde hierin echter niet.

Maar Raffles, die bijna een halve voet boven hem uitstak en die zijn voorbeeld had gevolgd, zag op enige tientallen meters afstand twee mannen haastig weghollen, die blijkbaar de kreet gehoord hadden en begrepen, dat zij beluisterd waren.

Hij kon hen echter alleen op de rug zien en het volgende ogenblik waren zij om een hoek van het pad uit het gezicht verdwenen.

Brand, die doodsbleek geworden was, wilde hen achterna, maar Raffles hield hem bij de arm vast en zei kortaf:

— Dat helpt je tot niets, Charles. Zij zijn al weg.

— Maar hier wordt een vreselijke moordaanslag gepleegd, Edward, riep Brand met bevende stem. Wij mogen die kerels niet laten ontsnappen.

— Beter dat zij ontsnappen, dan dat Dorrington verongelukt. Zij hebben zeker iets met de parachute gedaan, de schurken. Wij hebben geen sekonde te verliezen, Charles, wij moeten de start beletten.

Als de wind vlogen de beide mannen over het veld, met hun armen

zwaaiend en roepend zo hard zij konden.

Maar zij hadden nog geen vijftig passen afgelegd, of Raffles stond hijgend stil, greep Brand bij de pols en riep op schorre toon:

— Te laat. Kijk maar, Drake is al opgestegen.

Raffles had maar al te goed gezien, de ranke machine met Drake en de parachutist aan boord was net van de grond: zij waren een halve minuut te laat gekomen.

Maar Raffles kon geen genoeg nemen met deze stand van zaken.

Hij kon niet toelaten, dat misschien over een kwartier een vreselijk ongeluk zou gebeuren, dat het gevolg was van een laffe aanslag.

Hij moest handelen, er moest iets gebeuren.

Een ogenblik keek hij met sturende blik naar de machine, die in sierlijke cirkels opsteeg, en riep toen:

— Hen na, Charles. Misschien, als zij in de lucht dicht naast ons zijn, dat zij dan begrijpen, wat er aan de hand is. Wij moeten het in ieder geval proberen.

Brand had hem dadelijk begrepen en zo vlug zij konden, renden de beide vrienden naar de hangar toe, waar de « Duivel der Lucht » was ondergebracht.

De deuren stonden nog open en Henderson was, onder het fluiten van een vrolijk deuntje, druk bezig, in zijn hemdsmouwen een onderdeel van de machine te poetsen, tot het glom als zuiver goud.

Hij wendde zich verbaasd om, toen hij snelle voetstappen achter zich hoorde, maar voor hij een vraag kon stellen, riep Raffles hem toe:

— Wij moeten de lucht in, James. Is alles in orde met de machine?

— Alles prima, mylord. Maar...

— Geen vragen, James, het zal je in de lucht wel door mijnheer Brand worden uitgelegd.

Onmiddellijk schoot de reus zijn jas aan en met zijn hulp ging het al heel gemakkelijk, het toestel naar

buiten te rollen.

Raffles en Henderson kropen in de cockpit, terwijl Brand de wielblokken weghaalde.

Nauwelijks sloeg de motor aan of de jongeman dook met grote behendigheid onder de vleugels door en slingerde zich in het toestel.

Direkt haalde Raffles de handle van het hoogteroer over, en bijna loodrecht steeg de «Duivel der Lucht» omhoog.

Het toestel van Drake was op dat ogenblik nog geen duizend meter hoog en de kans was dus niet uitgesloten, dat zij hem nog blijds zouden kunnen bereiken.

Maar Brand, die Henderson met enige woorden op de hoogte had gesteld, vroeg zich vol ontzetting af, wat zij moesten doen als Drake en Dorrington niet begrepen wat zij bedoelden.

Zeker, zij zouden er zo dicht mogelijk bijkomen, maar er waren grenzen en het zou beslist niet mogelijk zijn, elkaar iets toe te schreeuwen.

Daarvoor was het motorgeronk en het gefluit van de lucht te zwaar.

Intussen was ook de «Duivel der Lucht» binnen weinige minuten tot op een grote hoogte gestegen en Raffles probeerde nu boven het andere toestel te komen.

Dat ging echter niet zo gemakkelijk, want de machine van Drake steeg in onregelmatige bochten en haar snelheid was bovendien erg groot.

Er verliepen enige minuten vol spanning.

Daar beneden had blijkbaar niemand de betekenis van het opstijgen van het tweede toestel begrepen, behalve misschien de beide schurken, die Raffles en Brand net achter de haag hun misdadig plan hadden horen bespreken.

Raffles liet zijn toestel zo snel vliegen als hij met het oog op zijn eigen veiligheid durfde en in ieder geval was de snelheid groter dan die van het toestel, dat zij op dit ogenblik achtervolgden.

Vijf minuten verstreken en onafgebroken hielden de drie mannen hun blikken gevestigd op het toestel van Drake, ieder ogenblik vrezend, dat de parachutist de sprong zou wagen, die hem ditmaal de dood zou brengen. Daarvan waren zij overtuigd, want de woorden van de beide schurken achter de haag waren niet voor tweemaal uitlegging vatbaar.

De cirkels, die het toestel van Drake beschreef, werden al hoe langer hoe kleiner, terwijl de hoogte nu op zijn minst 3.800 meter bedroeg.

Nog een paar honderd meter en Dorrington zou de sprong wagen.

Maar op dat ogenblik was de «Duivel der Lucht» nog maar een korte afstand van de andere machine verwijderd.

Zij vloog nu op gelijke hoogte en de vliegers konden elkander duidelijk onderscheiden.

Even later bedroeg de afstand tussen de beide machines nauwelijks tien meter, maar dichterbij durfde Raffles niet komen, uit vrees, dat door de een of andere verkeerde wending de vleugels met elkaar in aanraking zouden komen met alle gevolgen van dien.

Tot zijn schrik zag Raffles nu, dat Dorrington al in het toestel was gaan staan en dat hij zich klaar maakte voor zijn stunt.

Hij haakte de koorden van het valscherm aan de klemhaken van het tuig, waarvan hij de gespen betastte.

Met wanhopige gebaren probeerde Brand hem te beduiden, dat hij niet moest springen, maar de parachutist vette deze gebaren blijkbaar verkeerd op, want hij zwaalde met de hand, als om de anderen te groeten.

Het was maar al te duidelijk, dat hij niets beseftte van het gevaar, dat hem bedreigde.

Reeds had hij de voet op de rand van de cockpit gezet.

Op dat ogenblik bukte zich Henderson, die met verwilderde blik had toegekeken en greep van de vloer

van de cockpit een dunne, maar sterke lijn, die daar altijd opgeschoten lag.

Vliegensvlug maakte hij aan het einde een lopende knoop, terwijl hij het andere einde aan een stalen ring vastmaakte, die aan de rand van het toestel vastgeklonken was.

Onmiddellijk had Brand begrepen, wat de brave kerel van plan was en hij maakte zo veel mogelijk plaats voor hem.

Wat Raffles aangaat, hij bracht zijn machine met grote behendigheid nog wat dichterbij en hield haar zoveel mogelijk op dezelfde hoogte.

Henderson had zijn lasso genomen en maakte zich klaar om hem uit te werpen.

Als de parachutist maar nog één blik had geworpen op de machine, die zo hardnekkig meevloog dan zou het gezicht van de man, die daar met de lasso klaar stond, hem waarschijnlijk wel hebben duidelijk gemaakt, dat er iets aan de hand was.

Maar al zijn aandacht was nu gevestigd op de manoeuvres van zijn eigen piloot.

Hij scheen het ogenblik af te wachten, waarop Drake hem het teken zou geven, dat de 5.000 meter bereikt waren.

Nog een paar seconden en hij zou zich over de rand van het toestel slingeren...

Maar juist toen hij zijn lichaam strekte, om overboord te springen, suiste de lasso door de lucht, geworpen door de vaste hand van James Henderson, die jarenlang in Canada en Argentinië cowboy was geweest en de lasso op meesterlijke wijze wist te hanteren.

De lopende knoop viel over het hoofd en langs de schouders van de parachutist, net toen deze ook de tweede voet op de rand van het toestel had gezet en in de diepte wilde springen.

Een seconde leek het, alsof hij achterover terug zou vallen in zijn eigen machine, maar toen stortte

zijn lichaam voorover en beschreef een wijde boog aan het einde van het strak gespannen touw, dat een lengte van bijna 20 meter had.

De « Duivel der Lucht », die, zoals gezegd, niet erg groot was, slingerde zwaar toen het toestel plotseling dit nieuwe gewicht te dragen kreeg, dat heftig heen en weer zwaalde en een ogenblik leek het, alsof de machine in de lucht zou kantelen.

Met de uiterste spanning wist Raffles de machine echter in evenwicht te houden en geleidelijk werd het geslinger minder.

Brand boog zich behoedzaam over de rand en keek naar het lichaam, dat daar op twintig meter onder het toestel nog altijd heen en weer schommelde als de slinger van een reusachtige klok.

Toen slaakte hij een luide kreet van schrik, de lus van de lasso, iets te groot, was langs het lichaam afgegleden en toen Henderson het touw met kracht naar zich toe trok, had het zich boven de enkels van Dorrington toegesnoerd; de parachutist hing nu met het hoofd omhoog en scheen krampachtige pogingen in het werk te stellen, zich zo te krunkelen, dat hij het touw met de handen kon grijpen.

Brand vertelde Raffles door de koptelefoon, wat er gebeurd was en onmiddellijk liet deze zijn toestel dalen, met de grootste snelheid, die hij aandurfde.

Er verliepen een paar spannende minuten en toen Brand opnieuw over de rand van het toestel boog, zag hij, dat het lichaam van de parachutist stil hing...

Waarschijnlijk had deze zijn bewustzijn verloren.

Op dat ogenblik was de machine nog hoogstens enkele honderden meters boven de grond, zodat Raffles nu uiterst voorzichtig moest zijn, om het lichaam van de man, dat daar bewegingloos aan het einde van het twintig meter lange touw hing, niet ernstig, misschien wel dodelijk bij de landing te verwonden.

Het was dus nu zaak om te kijken naar een plek, waar, onder deze omstandigheden, met de grootste kans op sukses, een noodlanding kon worden gemaakt.

Op enige afstand lag een van die diepe plassen, waaraan deze streek in Engeland zo rijk is.

Raffles wijzigde direkt zijn koers en tien sekonden later zweefde de machine op zo geringe hoogte boven het water, dat het lichaam van Dorrington zich nauwelijks op drie meter daarboven bevond.

Brand en Henderson hadden direkt begrepen, wat de bedoeling van Raffles was.

Terwijl de jongeman zich van zijn jas en schoenen ontheed, greep Henderson zijn scherpe zakmes en stond klaar, het touw door te snijden, waaraan het lichaam van de

parachutist hing.

Raffles liet de machine nog een meter dalen, het mes deed zijn plicht en Dorrington's lichaam plofte in het water.

Bijna op hetzelfde ogenblik nu zwaaide Brand zich met een sprong over de rand van het cockpit en dook nauwelijks op twee meters afstand van de parachutist in het water.

Zodra hij bovenkwam, zwom hij met krachtige slagen naar het bewegingloze lichaam, dat ook juist weer was boven komen drijven, draaide zich op zijn rug, greep Dorrington bij het hoofd en had na enige ogenblikken de oever bereikt, waar al een groot aantal mensen verzameld was, die vol ontzetting ooggetulge waren geweest van het drama, dat zich net op grote hoogte had afgespeeld.

HOOFDSTUK III.

HET ONDERZOEK

Uitgeput en hijgend stond Brand enige ogenblikken stil en scheen helemaal niets te horen van de vragen, die tot hem gericht werden.

Toen duwde hij de nieuwsgierigen eenvoudig opzij, knielde naast de bewusteloze en legde het hoofd op zijn borst.

Dorrington haalde nog adem, bijna onmerkbaar.

Zijn mond was stijf gesloten en zijn ogen, die wijd open stonden, hadden een uitdrukking van schrik en ontzetting.

Een van de omstanders wilde het omhulsel van de parachute losmaken, die nog altijd op de rug van Dorrington bevestigd was, maar Brand beval kortaf:

— Afblijven. Dat moet de politie doen.

— Wie praat daar van de politie? klonk een scherpe stem en op hetzelfde ogenblik baande een rijzig man, mager maar gespierd, met een intelligent gezicht, doordringende grijze ogen en smalle lippen, zich een weg door de nieuwsgierigen, tot hij naast Brand stond.

Hij nam hem een ogenblik op, keek naar het bewegingloze lichaam en zei toen, zich weer tot Brand wendend:

— Permitteer, dat ik mij aan u voorstel, mijnheer. Ik ben Joe Deebs, Scotland Yard. U zult misschien wel eens van mij gehoord hebben.

Ondanks de ernst van de toestand vloog er een glimlach over het gezicht van de jongeman.

Die vraag moest hem dan ook wel wonderlijk in de oren klinken.

Hij zou nooit gehoord hebben van Joe Deebs, de scherpe detektive, de bestrijder van John Raffles en door deze meer dan enige man ter wereld gevreesd.

Brand wist zich echter volkomen te beheersen en zei met een lichte buiging:

— Het spreekt vanzelf, dat ik van u gehoord heb, mijnheer Deebs. Wie zou dat niet? En ik ben blij, dat u hier bent en kan nu de rest zeker wel aan u overlaten. Ik ben Charles Brand, de sekretaris van Lord William Aberdeen.

— En deze man is, als ik mij niet vergis, Bernard Dorrington, de parachutist.

— Zo is het.

— Maar hoe komt hij in deze toestand? Ik heb alleen het laatste gedeelte van het drama kunnen volgen, wat betekent dat touw aan zijn voeten?

— Het zal u gauw genoeg duidelijk worden, mijnheer Deebs, als u alleen maar de parachute nauwkeurig onderzoekt. Ik verzoek u er zelfs om, er is...

Hij hield op, bracht zijn mond bij het oor van de beroemde detektive en ging toen op fluisterende toon, verder, opdat de omstanders het niet zouden horen:

— Er is een laffe moordaanslag op Dorrington gepleegd, er is met de parachute geknoeld.

Deebs was in zijn leven al heel

wat ervaringen rijk geworden, maar van deze mededeling schrok hij toch wel erg.

— Weet u zeker, wat u daar zegt, mijnheer? vroeg hij op gedempte toon. Het klinkt bijna ongelooflijk.

— Ik ben zeker van mijn zaak, antwoordde Brand kortaf. U zult trouwens niet meer twijfelen, als u de parachute onderzoekt. Maar neem mij de opmerking niet kwalijk, mijnheer Deebs, dat het naar mijn mening beter zal zijn, wanneer wij ons allereerst bezig houden met Dorrington. Hij verkeert in een beklagenswaardige toestand, de schrik heeft hem blijkbaar het bewustzijn doen verliezen.

En in een paar woorden vertelde Brand de detektive, wat er net boven in de lucht gebeurd was.

Deebs luisterde aandachtig toe, zonder dat er een spier op zijn ernstig gezicht bewoog, maar het was duidelijk dat hij de zaak uiterst belangrijk vond.

Toen Brand zijn verklaring had afgelegd, wendde Deebs zich tot een paar omstanders, die er fysiek sterk uitzagen en vroeg:

— Zou u ons willen helpen, de parachutist naar het vliegveld te dragen, waar wel een Rodekruispost zal zijn. Het verwondert mij eigenlijk, dat men geen ziekenauto heeft gestuurd.

Direkt boden zich vier gespierde mannen aan, die het lichaam van de bewusteloze opnamen en het voorzichtig wegdroegen.

Deebs had de parachute van de klemhaken losgemaakt en droeg het zware voorwerp zelf onder de arm mee.

Wat Brand betreft hij liep zo hard hij kon vooruit, want al was het erg warm, zijn drijfnatte kleren bezorgden hem toch een onbehaaglijk gevoel van kou.

Onder het lopen keek hij even omhoog en zag dat het toestel van Drake zowel als dat van Raffles dicht naast elkaar vlogen en blijkbaar koers zetten naar het vliegveld.

Van alle kanten kwamen nu nieuwsgierigen toelopen en het duurde niet lang of een grote drom vergezelde de kleine optocht naar het restaurant, waar het lichaam van Dorrington werd binnen gedragen, en voorzichtig op een van de banken werd neergelegd.

Vandaar vroeg men telefonisch om een dokter en geen vijf minuten daarna kwam een kleine auto voorrijden waaruit een oude, grijze heer stapte.

Het was Dr. Ford, een bekende Londense arts, die toevallig op de grote tribune had gezeten en direkt bereid was geweest, naar de bewusteloze parachutist te gaan kijken.

Men maakte ruimte voor hem en de dokter kwam naderbij, om zich over de nog steeds bewusteloze man heen te buigen.

Hij keek naar de ogen met hun glasachtige glans, hij voelde de pols, hij kneep in de spieren en toen hij zich weer oprichtte lag er een ernstige uitdrukking op zijn gezicht.

— Ik vrees, dat dit een langdurig geval zal worden, wendde hij zich tot Deebs, die nog altijd met de parachute onder zijn arm stond.

— Wat scheelt hem? vroeg de detektive op zachte toon.

— Dat is moeilijk in een paar woorden te zeggen, beste heer Deebs. Het is een soort verstijving en als de arme vent tot bewustzijn komt, zal hij hoogstwaarschijnlijk tekenen van volkomen versuffing vertonen, vermoedelijk zal hij helemaal niet weten, wat er met hem gebeurd is. Het is echter mogelijk, dat hij een ernstige schok heeft gekregen, als gevolg van de doorstane ontzetting.

— En is dat voor zijn leven? vroeg Deebs op ernstige toon.

— Misschien kan hij bij een doelmatige behandeling binnen een maand, misschien zelfs al eerder weer de oude zijn.

— Zullen wij hem niet direkt vervoeren?

— Zo snel mogelijk. Dadelijk, na-

dat men hem droge kleren heeft gegeven. In het ziekenhuis, waarvan ik directeur ben, is nog plaats, laat hem daarnaar toe brengen, ik zal even opbellen.

— Dat is heel vriendelijk van u, dokter, dan zal ik mijn maatregelen nemen, om hier wat stilte en rust te brengen.

Waaruit die maatregelen bestonden, bleek spoedig, want enige minuten later ontruimden een paar snel ontboden politieagenten, die de orde op verschillende rangen moesten bewaren, de hele cantine, zodat in het ruime vertrek niemand anders meer aanwezig bleef dan zij, die er iets mee te maken hadden: de gerant, twee kelners, Deebs, een inspekteur van politie, Hobson geheten, twee agenten bij de deur en Charles Brand, die zich net in de kleedkamer van een van de piloten, die een kennis van hem was, van droge kleren had voorzien en nu naar Deebs ging, om zijn verklaring af te leggen, voor het proces-verbaal van de inspekteur van politie.

— Mijnheer Brand, wendde Deebs zich tot hem, zodra hij binnenkwam, wilt u zo goed zijn, het verhaal, dat u mij net gedaan hebt, nog eens aan de inspekteur te vertellen.

— Met genoegen, zei Brand.

En opnieuw vertelde hij, wat er gebeurd was van het ogenblik af, dat hij en Raffles op het gras waren gaan zitten in de droge greppel.

Hobson had aandachtig toegeluisterd en vroeg, toen Brand zweeg:

— U hebt dus die beide mannen niet gezien, die het gesprek voerden?

— Nee, inspecteur. Maar daar komt Lord Aberdeen zelf aan.

Hobson ging direkt naar de deur, om opdracht te geven, Lord William Aberdeen te laten passeren.

Raffles wendde zich tot de inspekteur en zei op hoffelijke toon:

— Neem mij niet kwalijk, inspecteur, wanneer ik hier een inval kom doen, maar, ik mocht een kleine rol vervullen in deze affaire en u zult het begrijpelijk vinden, dat ik be-

lang stel in het lot van die parachutist, die ik heb mogen helpen redden.

— Het zou vreemd zijn als dat niet zo was, riep Hobson uit. Wilt u mij toestaan, u een paar vragen te stellen, in verband met deze geheimzinnige zaak?

— Niets liever dan dat.

— In de eerste plaats dan: hebt u de mannen gezien, die over dat afschuwelijk plan spraken, dat u en uw sekretaris gehoord hebben?

— Tot mijn spijt alleen op hun rug, inspecteur.

— Maar zou u hen herkennen?

— U zult het mij ten goede houden, dat ik allereerst dacht aan de redding van de parachutist. Het zou trouwens geen nut gehad hebben, hen te achtervolgen, want zij wisten dat zij ontdekt waren en de manskogte liguster haag was tussen ons in, over een lengte van bijna een kilometer, zodat zij zich gemakkelijk uit de voeten konden maken.

— Maar kunt u zich niet herinneren, wat voor soort kleren zij droegen?

— Ja, dat wel; de grootste droeg een grijs geruit colbertcostuum, of liever een Norfolk, een soort sportpak en de ander zag er uit als een monteur, een electricien.

— Mij dunkt, dat wij ons nu allereerst moeten overtuigen of er inderdaad aan de parachute geknoeid is. Maar vóór ik daartoe overga, mylord, moet ik u mijn verwondering te kennen geven voor de snelheid en de stoutmoedige doortastendheid, waarmee u bent opgetreden.

— Ik verdien die lof slechts maar voor een gering deel. Het was mijn chauffeur, James Henderson, die op het allerlaatste ogenblik Dorrington met een lasso wist te pakken te krijgen, juist toen hij de dodelijke sprong zou maken.

— Wat dat laatste betreft, een onderzoek van de parachute zal ons daarover wel nader inlichten, riep Deebs uit. Maar eerst moeten wij zorgen, dat onze patiënt naar het

ziekenhuis komt.

Deebs had al de nodige bevelen gegeven. Men droeg Dorrington, die nog altijd bewusteloos was en van zijn natte kleren ontdaan, op een draagbaar in de auto.

Zodra dit gebeurd was, werd de parachute zorgvuldig op de vloer uitgespreid en nu begon een nauwkeurig onderzoek.

Plotseling riep Raffles, die sedert enige ogenblikken de zware stalen mousketon onderzocht, die achter in de ring van de riem werd gehaakt:

— Zoek maar niet verder, ik heb het al gevonden.

Deebs hief met een ruk het hoofd op en kwam naar Raffles toe, die niet het minste spoor van ontroering of zelfs van verbazing had getoond, toen hij zo plotseling zijn aartsvijand tegenover zich zag.

Hij wist wel, dat de beroemde detektive eerder aan zichzelf zou twijfelen, dan aannemen, dat Lord William Aberdeen en de Gentleman-Inbreker, alias John Raffles, een en dezelfde persoon waren.

Raffles liet hem de klemhaak zien en wees op een met het blote oog nauwelijks zichtbare inkerving in het metaal, blijkbaar aangebracht met een uiterst dun metaalzaagje en die de haak tot op bijna zijn totale dikte doorsneed.

Toen er nog enige anderen om Raffles kwamen heenstaan, greep deze de haak tussen zijn sterke vingers en zonder enige moeite kon hij hem ongeveer in het midden ombuigen.

— U ziet wel, mijnheer Deebs, zei hij ernstig, dat de beide stukken van de haak alleen door een zeer dun reepje metaal verbonden waren en de schok, teweeggebracht door het zich plotseling openen van de parachute, had dat reepje metaal zonder enige twijfel doen breken en de parachutist zou even later als een vormloze massa zijn teruggevonden.

— Dit is zonder twijfel het werk van een vakman geweest. Het is niet

zo gemakkelijk, zo 'n fijne, rechte groef in metaal te maken.

— Er was zeker niets van te zien, want de man, die dit op zijn geweten heeft, wilde veilig spelen en had de groef weer onzichtbaar gemaakt met behulp van een beetje stopverf, met een metaalkleurige vloeistof bestreken, voegde Raffles er aan toe.

— Het staat natuurlijk zonder enige twijfel vast, na wat wij ontdekt hebben en na wat Lord Aberdeen ons heeft verteld, dat wij hier te doen hebben met een laffe moord-aanslag, die alleen op het laatste ogenblik verijdeld is geworden. Nu, ik geloof, dat wij de daders gauw genoeg in handen zullen hebben.

— Ik weet niet, of ik die overtuiging wel kan delen, mijnheer Deebs. Het spreekt vanzelf, dat de daders, zodra zij zagen, dat hun opzet mislukt was, de vlucht hebben genomen en zich waarschijnlijk voorlopig niet meer zullen laten zien.

— Maar wat kan wel het motief zijn van deze laffe daad, riep de inspekteur verwonderd uit. Dorrington was, naar men mij heeft medegedeeld, een stil, eenvoudig man, die absoluut geen vijanden had. Integendeel, iedereen, die met hem in kennis kwam, werd zijn vriend.

— Ik geloof, dat ik u wel een vingerwijzing kan geven, inspekteur, zei Raffles. De man heet inderdaad geen Dorrington; zijn naam luidt anders, tenminste wanneer de jongelui gelijk hadden, die ik gisteren op de grote tribune hoorde verzekeren, dat Bernard Dorrington de zoon is van de Earl of Drummond, markies van Dorset.

Raffles deelde in een paar woorden aan de detektive mee, wat hij en Brand de dag tevoren hadden horen verklaren door een van de jonge mannen, die op de tribune voor hen stonden en waarvan er een bekend scheen te zijn met Dorrington.

Deebs had aandachtig geluisterd en ging nu verder:

— Ik zal proberen, die jongelui terug te vinden. U kent hen zeker

niet, mylord?

— Nee, ik had hen nooit tevoren gezien.

— Nu, als wij een oproep in de bladen plaatsen, zullen er wel meer personen komen opdagen, die de zoon van de Earl of Drummond kennen en ons iets uit zijn verleden kunnen vertellen. Weten wij dat eenmaal, dan valt ons het opsporen van de daders van deze moordaanslag misschien wel wat gemakkelijker.

— Ik meen mij te herinneren, dat er enige jaren geleden een hoogoplopende ruzie heeft plaats gehad tussen de oude graaf en zijn zoon Bernard. Niemand heeft ooit echter de ware oorzaak geweten. Ik denk een of ander intieme familieaangelegenheid, die de betrokken personen niet graag wilden laten bekend worden.

— Het valt te betreuren, dat wij Dorrington zelf de eerste week zeker niet zullen kunnen verhoren, mompelde Deebs. Hij zou zeker wel de aangewezen persoon zijn om ons kostbare inlichtingen te geven. Natuurlijk moet er een verbitterde vijand in zijn leven zijn en hij moet dat weten. Intussen, wij zullen doen wat wij kunnen. U geeft me toch zeker wel toestemming, Hobson, hier enige mensen te ontbieden, die mij inlichtingen kunnen verschaffen.

— Natuurlijk, Deebs, riep de inspekteur haastig uit. Wel man, ik draag de zaak van ganser harte aan je over. Je hebt toch anders niets om handen?

— Nee, ik ben juist vrij. Ik heb vanochtend de dief van het paarsnoer van Lady Kenne kunnen laten opbergen, het was wel degelijk de man, die ik dacht, Hobson.

— Doe dan, wat je het best lijkt.

— In de eerste plaats zou ik de mensen willen ontbieden, die belast zijn met de zorg voor de parachute en alles, wat er bij hoort. En dan moet Drake ook hier komen.

Een paar agenten werden haastig weggestuurd, om het personeel van Drake's machines op te sporen, maar naar de piloot zelf hoefde men

niet te zoeken, hij kwam juist binnen, bleek en ontdaan, en klaarblijkelijk nog erg onder de indruk van het gebeurde.

— Ik ben blij, dat u gekomen bent, mijnheer Drake! riep Deebs uit. U bent zeker wel bereid mij te antwoorden op enige vragen betreffende het ongeluk, aan Dorrington overkomen?

— Vraag wat u wilt, mijnheer.

— Vertel mij dan eens, mijnheer, wie belast was met de zorg van de parachute, waarvan Dorrington gebruik maakte.

— De parachute lag in het bijbehorende foudraal, altijd in mijn eigen hangar, waar mijn machine stond, in een kist, die uitsluitend daarvoor bestemd was.

— Was die kist op slot?

— Voor zover ik weet niet. Zij werd gewoon gesloten met een paar beugels, die verend sloten.

— Maar de deuren van uw hangar werden toch zeker altijd behoorlijk afgesloten.

— Natuurlijk.

— Wie had de sleutel van die loods?

— Ik had er een en Dorrington ook een.

— Gaf u die sleutel nooit af?

— Dat moest ik af en toe zeker wel doen. Maar dan toch alleen maar aan mijn mecanicien Pat Jones.

— Hebt u Jones al lang in dienst?

— Zolang ik vlieg, acht jaar.

— Is hij betrouwbaar?

— Als goud.

— Zorgt hij ook voor het valscherms?

— Het is eigenlijk zijn werk niet en Dorrington keek meestal zelf alles na, maar Jones is een ijverige vent, die graag iets om handen heeft en hij hielp altijd, als Dorrington de parachute, nadat hij er gebruik van had gemaakt, weer opvouwde.

— Is deze stalen klemhaak een onderdeel van het valscherms, die er altijd bij gehoord heeft?

— Ja, die haak hoort bij het valscherms. Maar, wat betekent die in-

kaping? Mijn God, nu wordt pas alles duidelijk. Men heeft die haak ingevild, om hem te laten breken.

— Zo is het, mijnheer Drake, zei Deebs.

Op dit ogenblik kwamen de agenten terug met Pat Jones en de tweede mecanicien van Drake, Mike Seldom genaamd.

De eerste was een man van omstreeks veertig jaar, een boom van een kerel, de tweede nog een jongen, nauwelijks 19 jaar, met een schrandere gezicht en levendige, schitterende blauwe ogen.

Deebs had zich tot Raffles gewend en vroeg zacht:

— Herkent u soms een van die mannen, mylord, in de persoon van de mecanicien, die u met de ander hebt zien vluchten?

— Zij zijn het zeker niet. De man in zijn overall, die ik hard zag weg-

lopen, was geen reus, als die vriend daar, maar evenmin een jongen als Seldom. Nee, zij waren het zeker niet!

— Jones, antwoord mij duidelijk en zonder omwegen op de vragen, die ik u zal stellen. Ik ben inspekteur Deebs van Scotland Yard en ik ben met het onderzoek in deze zaak belast. Zeg mij nu eens, wie heeft gisteren, na het gebruik de parachute opgevouwen en in het foudraal gedaan?

— Mijnheer Dorrington en ik, mijnheer, antwoordde Jones.

— Was de parachute toen in orde?

— Prima in orde.

Deebs nam de haak weer op en vroeg of die in deze toestand was, toen zij het valscherp opvouwden?

— Zeker niet, mijnheer Deebs! Alles was in orde, zeg ik u!

HOOFDSTUK IV

DE VROUW VAN DORRINGTON

Enige ogenblikken bleef het stil in het vertrek.

Iedereen luisterde vol spanning en nieuwsgierig naar de antwoorden, die Jones gaf op de vragen van Deebs, welke deze op korte toon stelde.

De detektive dacht even na en vervolgde toen :

— Hoe laat was het, toen Dorrington gisteren met de parachute daalde ?

— Zowat halfvier, inspekteur.

— De eerste start was vandaag om elf uur ; deze haak moet dus zijn doorgezaagd in de tijd, die tussen beide tijdstippen verliep. Wat deedt u met het valscherp, nadat mijnheer Dorrington en u het weer hadden opgevouwen ?

— Wij brachten het eerst naar het vliegveld terug. Gisteren stond er nog al een stevige bries en mijnheer Dorrington kwam neer op bijna vijf kilometer hier vandaan. Ik heb hem met de auto gaan ophalen.

Daarna brachten wij het valscherp, zoals wij dat altijd doen, dadelijk naar de hangar, waar de machine van mijnheer Drake staat en legden het in de kist.

— Kan die kist gesloten worden ?

— Alleen met een verende beugel.

— Wat deedt u toen ?

— Ik ging de machine van mijnheer Drake schoon maken, die intussen door mijn kameraad en een paar andere mecaniciens in de hangar was gebracht.

— Vertel mij eens, kan in die loods iemand verborgen zitten, zonder dat u het ziet ?

— Dat is zo goed als onmogelijk, mijnheer.

— Hoe laat was het, toen u de hangar verliet ?

— Ongeveer zeven uur.

— Sloot u haar af ?

— Ja, mijnheer.

— Wat deedt u met die sleutel ?

— Die ging ik dadelijk aan mijnheer Drake brengen.

— Is dat zo, mijnheer Drake ? vroeg de detektive aan de vlieger, die aandachtig toelisterde.

— Inderdaad, mijnheer Deebs.

— Wanneer kwam u voor het eerst weer in de hangar ? hervatte Deebs.

— Vanochtend om acht uur.

— Was mijnheer Drake er toen al ?

— Nog niet.

— U hadt dus bij hem de sleutel moeten halen, om de deur te openen ?

— Inderdaad.

— Gaf hij u die sleutel zelf ?

— Nee, het dienstmeisje, Mijnheer Drake zal waarschijnlijk nog op één oor hebben gelegen, het was half zeven, toen ik in zijn woning kwam.

— En hebt u niets bijzonders opgemerkt bij het openen van de deur van de hangar ?

— Niets.

— Het slot werkte dus zoals het hoorde ?

— Zonder enige hapering.
 — En de kist?
 — Naar de kist heb ik niet omgekeken, ik dacht helemaal niet aan de parachute.

— Wij zullen nu naar de hangar gaan, ik wil zelf het slot eens onderzoeken, mylord, en u mijnheer Brand, die zo 'n grote rol in de zaak hebt gespeeld, u zult misschien wel mee willen, daar u wel belang in het geval zult stellen.

— Erg veel groot belang, mijnheer Deebs, antwoordde Raffles.

— Ga je mee, Hobson? wendde de detektive zich tot de inspekteur.

— Tot je dienst, Deebs.

— En u mijnheer Drake, u zult zeker ook wel van de partij willen zijn?

— Prima, mijnheer Deebs, zei Drake.

De vijf mannen verlieten nu het restaurant en liepen naar de loods, waar de machine van Drake was ondergebracht.

Jones had de deur al met de sleutel geopend en iedereen stapte binnen. Bijna de hele ruimte van de hangar werd ingenomen door de machine van Drake.

Links van de ingang was het raam, de onderkant op ongeveer een meter van de grond, klein en met vier ruitjes. Ook in het schuine dak zat nog een dergelijk raam.

Raffles was direkt op het raam in de muur toegelopen en bekeek het aandachtig.

Het had geen scharnieren, maar paste in een sponning en werd daar door vier houten wervels, een aan iedere kant van het raam op zijn plaats gehouden.

Raffles draaide aan de wervels en zag, dat ze gemakkelijk bewogen konden worden.

— Zou ik uw vergrootglas even mogen lenen, mijnheer Deebs?

— Alstublieft, mylord.

Raffles was weer naar het raam toegelopen, bekeek door het vergrootglas een ogenblik raampost, werveltjes en sponning en zei, na-

dat zijn onderzoek nauwelijks een paar sekonden had geduurd: De dader is door dit raam binnengekomen.

— Wat zegt u daar? riep Deebs verwonderd uit. Dat is toch onmogelijk.

— Waarom?

— Waarom? Vanwege de wervels.

— O, onze man was niet de eerste de beste, mijnheer Deebs. Hij heeft heel gewoon overdag, toen iedereen al heel gemakkelijk deze loods kon in- en uitlopen, nauwkeurig de plaatsing van de wervels opgemeten en toen was het niet moeilijk, 's nachts aan de buitenkant van het raam hun plaats te bepalen. Hij zaagde een heel dun gleufje door de sponning van het raam, naast de wervels en hoefde nu niets anders te doen, dan ze naar beneden te drukken, met een of ander dun voorwerp, bijvoorbeeld een verfmes of iets dergelijks. Hebt u hier misschien iets dergelijks in uw gereedschapskist, Jones? zo wendde hij zich tot de mecanicien.

— Jazeker, mylord.

En hij overhandigde Raffles een mes met een ronde punt, dat heel buigzaam was, en waarvan het lemmet over de hele breedte zeker niet dikker was dan een blad papier.

Raffles nam het glimlachend aan en zei toen tot Deebs, die een beetje verstoord had toegekeken:

— Nu zal ik eens zien, mijnheer Deebs, wat ik ervan terecht breng.

En zonder het antwoord af te wachten, verliet hij de loods. De anderen keken in spanning naar het raam.

Nauwelijks een paar sekonden later zagen zij eerst aan de rechterzijde van het raam het dunne lemmet van het mes verschijnen, juist boven een van de wervels. Het lemmet bewoog zich naar beneden, drukte de wervel omlaag en verdween.

Daarop zag men Lord Aberdeen voorbij het raam lopen en dezelfde kunstbewerking aan de linkerkant herhalen.

Hij hoefde het nu nog alleen aan

de onderkant van het raam te doen, want de vierde, bovenste wervel kon nu het raam niet langer tegenhouden.

Raffles duwde het voorzichtig uit de sponning, waarbij het iets draaide, stak zijn hand door de ontstane opening, greep het raam beet en liet het aan de binnenkant van de loods zakken.

Daarop wendde hij zich tot Deebs en zei, ietwat ironisch:

— Ik beloof, mijnheer Deebs, dat ik nu wel ongeveer hetzelfde gedaan heb als de man, die de haak van het valscherp bijna doorzaagde.

— Prachtig! riep Deebs uit, maar nu moet u mij toch eens zeggen, hoe de dader de wervels weer op zijn plaats kreeg, nadat hij de hangar verlaten had.

— Heel eenvoudig, vermoedelijk met een gebogen stuk ijzerdraad, antwoordde Raffles.

— Wel, mylord, ik sta verbaasd! riep Deebs uit en ik ben u heel erkentelijk, dat u mij een deel van het werk uit de handen neemt.

Deebs was begonnen, de hangar aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Er ontging weinig aan zijn scherpe blik, en Brand, die al zijn bewegingen volgde, zag, dat hij een peukje sigaret van een richel nam, er even aan rook en het toen in zijn zak liet glijden.

De inspecteur onderhield zich op zachte toon met Raffles en de vlieger stond peinzend in een hoek, blijkbaar nog altijd erg onder de indruk van wat er gebeurd was.

Er verliepen ongeveer tien minuten en toen de stem van Deebs weer klonk, zei deze:

— Het heeft geen zin ons hier nog langer op te houden, mijnheren. Er zitten talrijke merkbare vingerafdrukken in de onmiddellijke nabijheid van het raamkozijn, dat is met het blote oog te zien, het raam werd zeker vaak uit de sponning genomen en er weer in gezet?

— Zeker wel enige keren per dag, mijnheer Deebs, zei Drake. Als de zon op de loods schijnt is het hier binnen heel warm en dan waren Jones en Seldom gewend, het raam uit de opening te nemen. 's Avonds werd het er echter altijd weer ingezet.

— Misschien geeft het verleden van mijnheer Dorrington enige ophelderingen, merkte Raffles op.

— Om daarover iets te weten te komen, mylord, zouden wij in ieder geval moeten wachten, totdat Dorrington in staat is, ons op onze vragen te antwoorden, hernam Deebs.

— Men zou misschien ook zijn vader kunnen ondervragen, gaf Raffles rustig te kennen.

— Het is mogelijk, zei Deebs. In ieder geval zal ik zo gauw mogelijk naar de oude graaf toe gaan.

Daar men nu in de hangar verder niets te zoeken had, verliet iedereen haar weer, waarop de deur gesloten werd en men zich weer naar het restaurant begaf, waar Jones en Seldom nog altijd wachtten.

Deebs trad op de beide mecaniciens toe en zei:

— Ik zal u moeten verzoeken, u ter beschikking van de Justitie te houden. Misschien heb ik u later nog enige vragen te stellen. U hoeft u echter volstrekt niet ongerust te maken; ik ben er van overtuigd, dat gij absoluut niets met de zaak te maken hebt.

Raffles had intussen Brand een wenk gegeven en de beide vrienden verlieten het vliegveld, na afscheid te hebben genomen van de inspecteur en van Joe Deebs en de verzekering te hebben gegeven, dat zij ten allen tijde bereid zouden zijn, als getuigen in deze geheimzinnige zaak op te treden.

Het was al laat in de namiddag en enige speciale edities van de voornaamste bladen hadden al melding gemaakt van het geval, toen de blauwe wagen van lord Aberdeen stopte voor het Golden Cross Hospitaal, waarheen men Dorrington had ver-

voerd.

Brand hoefde alleen maar de naam van lord William Aberdeen te noemen, om direkt toestemming te krijgen, de parachutist te bezoeken.

Toen Brand en Raffles binnen-traden, nadat een verpleegster hun de weg had gewezen, zagen zij, zodra zij achter het kamerscherm waren gegaan, dat zij niet de enige bezoekers waren.

Op een stoel naast het hoofdeinde van het bed, waarop de nog steeds bewusteloze parachutist lag, zat een jonge, eenvoudig geklede vrouw, met een bleek, maar heel knap gezicht, dat op dit ogenblik een mengeling van liefde en diep verdriet vertoonde.

Zij hield de hand van de patiënt, die op het dek lag, in de hare en hield haar ogen onafgebroken op het strakke, wasachtig bleke gezicht van Dorrington gericht.

Zij keek nu langzaam op en vestigde haar blikken op de beide bezoekers, die bescheiden waren blijven staan en alweer aanstalten maakten zich terug te trekken, daar zij als bij ingeving hadden begrepen, dat deze jonge, bleke vrouw de echtgenote moest zijn van Bernard Dorrington.

Maar zij vestigde haar grote blauwe ogen op het gezicht van Raffles en toen verhelderden plotseling haar trekken. Op zachte toon fluisterde zij:

— Neem het mij niet kwalijk, bent u niet Lord William Aberdeen? Men heeft mij u beschreven en uw foto staat in de Daily Mail. U bent de man, die mijn lieve man van een vreselijke dood gered hebt.

— Ik was zo gelukkig, mevrouw, dat ik inderdaad in de gelegenheid ben geweest, mijnheer Dorrington te redden, ofschoon ik tot mijn bittere spijt moet opmerken, dat de doorgestane angst hem heel veel kwaad heeft gedaan.

— De dokter is gelukkig tamelijk tevreden, mylord, zal de jonge vrouw.

— Nu uw man buiten gevaar is, moeten wij allereerst proberen, de schurken te ontmaskeren, die hem naar het leven hebben gestaan en dat misschien nog doen en daarbij kunt u ons van groot nut zijn.

— Ik wil u helpen zoveel ik kan, mylord.

— Antwoord mij dan alleen op en paar vragen, mevrouw.

— Vraag maar, ik heb niets te verbergen, mylord.

— Weet u wie uw echtgenoot is?

— Ik weet het. Hij is de enige zoon van de Earl of Drummond.

— Heeft hij ruzie met zijn vader gekregen?

— Een hoogoplopende ruzie, mylord.

— Kent u die oorzaak van die twist?

— Die oorzaak staat voor u, mylord, antwoordde de jonge vrouw met een droevige glimlach. O, het is heel ouderwets en al heel erg bekend. Ik ben maar een eenvoudig meisje, ik was arm, van een burgerlijke familie. Graaf Drummond behoort tot een van de oudste adellijke geslachten en is schatrijk. Hij had zich natuurlijk een andere schoondochter gedroomd, hij moet vreselijk kwaad geworden zijn toen Bernard zijn eigen weg wilde volgen en met mij trouwde, want wij zijn voor de wet getrouwd, mylord. Wij waren beiden meerderjarig en Bernard kon het dus zonder de wettelijke toestemming van zijn ouders stellen. Ik wil mij niet beter voor doen, dan ik ben, mylord, maar dat mag ik toch wel zeggen, dat ik zelf alles in het werk heb gesteld, om een breuk te voorkomen. Ik had uit zijn leven willen verdwijnen, ik had mijn geluk graag willen opofferen voor wat graaf Drummond beschouwde als het geluk van zijn zoon. Maar Bernard wilde mij niet laten gaan, hij zei, dat hij zich het leven niet kon denken zonder mij, ik was zwak, ik hield van hem, ik gaf toe.

Maar ogen waren vol tranen geschoten, maar toen keek zij met

een ruk op en vervolgde met een dankbare blik naar de patiënt :

— En ik heb er nog geen sekonde spijt van gehad, mylord. Bernard heeft mij nog nooit, geen enkel moment laten voelen, wat hij voor mij had laten schieten. Geen ogenblik heb ik ooit aan zijn houding kunnen merken, dat hij gedwongen was, een groot fortuin prijs te geven en hard te werken, om voor ons beiden en voor ons kind het brood te verdienen.

— U hebt een baby ? vroeg Raffles zacht.

— Een meisje van twee jaar, mylord. En misschien...

De jonge vrouw boog verlegen het hoofd.

Raffles hief glimlachend de hand op en zei op gedempte toon :

— Ik begrijp het al, mevrouw. Uw man heeft er waarschijnlijk prijs op gesteld, behalve een meisje ook nog een stamhouder te krijgen. En zeg mij nu eens, kunt u zichzelf geen idee vormen van de aard van de aanslag, die op uw echtgenoot gepleegd is ?

— Absoluut niet, mylord. Het is mij een raadsel. Bernard heeft niets dan vrienden ; als hij vijanden had, zou ik de eerste geweest zijn, die het had moeten merken.

— Had hij geen ander vak kunnen kiezen, dan juist dit gevaarlijke beroep ?

— God weet, dat ik hem gesmeekt heb, het te laten schieten ; maar het betaalt heel goed en wij wilden geld sparen, om naar Canada te gaan, waar Bernard een farm wilde kopen, want hij heeft verstand van de landbouw. Hij had mij beloofd, dat hij nog hoogstens twintigmaal zou opstijgen ; dan zouden

wij juist genoeg bijeen hebben gehad voor de overtocht en voor de aankoop van de boerderij.

— Bernard had dus iedere hoop opgegeven, zich weer met zijn vader te verzoenen ?

— De oude graaf is heel koppig, mylord.

— Nu nog dit, is uw man voortdurend in deze toestand gebleven, is hij nog niet tot bewustzijn gekomen sinds men hem hier bracht ?

— Zeker, een paar uren.

— Was u toen al hier ?

— Ja, mylord.

— Herkende hij u ?

— Goddank wel. Maar voor de rest schijnt zijn geheugen ernstig te hebben geleden, hij is half versuft en zijn zenuwen moeten een hevige schok hebben gekregen. De dokter heeft mij ook ten strengste verboden met hem over het ongeluk te praten, voor hijzelf daar over begint.

— Hij weet dus helemaal niet, wat er met hem gebeurd is ?

— Totaal niet, mylord.

— Wilt u mij uw adres opgeven, opdat ik u, wanneer het nodig mocht zijn, kan spreken ? Ik stel veel belang in uw man en ik wil alles doen wat ik kan om de laffe moordenaars te ontdekken.

— Daar dank ik u hartelijk voor, mylord, zei zij met bevende stem. Wij wonen hier in een klein pension, een soort hotel, in Backwater Road, Gresham Building.

Raffles had het adres juist genoteerd, toen een zwak geluid zijn aandacht trok.

Dorrington was wakker geworden en zei met zachte, smekende stem :

— Ann, kom naast me zitten.

HOOFDSTUK V.

HET ONDERZOEK VAN JOHN RAFFLES

Raffles was er niet de man naar, om een plan, dat hij zich eenmaal in het hoofd had gezet, niet direkt ten uitvoer te brengen.

Dorrington had hem direkt aangehouden en hij wilde het geheim oplossen, dat nog altijd hing om de moordaanslag, die op de jonge parachutist gepleegd was.

Bij navraag was hem gebleken, dat de titel en het fortuin van de earl of Drummond, ten minste wanneer hij zich niet verzoende met zijn zoon, zouden overgaan op een zijtak. De volle neef van graaf Drummond, Arthur Hayfield, zou dan zowel titel als fortuin erven.

Nauwelijks had Raffles dit ontdekt of hij liet door particuliere detectives een grondig onderzoek instellen naar de levensomstandigheden van deze Hayfield.

En de inlichtingen luiden niet al te gunstig voor de jongeman; hij wedde, speelde grof, leefde boven zijn inkomen, maakte dus schulden en stond bekend als een losbol.

Niemand echter kon hem iets speciaals ten laste leggen; jongelui als hij waren er in Engeland maar al te veel te vinden.

Toch besloot Raffles, Arthur Hayfield in het oog te houden.

Hij woonde momenteel in een van de noordelijke voorsteden van Londen en het stond vast, dat hij met zijn oude oom op vriendschappelijke voet stond en veel bij deze en diens echtgenote op bezoek kwam.

Het volgende wat Raffles deed,

was, zich te laten aandienen bij lord Drummond zelf.

Hij vond een voor de tijd vergrijzd man met een bleek gezicht, spierwit haar, strenge trekken, die trots en koppigheid verrieden en een kleine dame, met een zacht, lijdend gezicht en melancholieke grijze ogen.

Hij kwam in een stil, groot huis, dat uitgestorven scheen en waar de stappen even hol klonken als in een klooster, waar zelden een lach werd gehoord en waar de bedienden altijd op hun tenen schenen te lopen.

De naam van lord William Aberdeen had ook in dit huis echter een goede klank en daaraan had hij het waarschijnlijk te danken, dat hij werd toegelaten, want het bleek al gauw dat de vriendenkring van Henry Dorrington, earl of Drummond, Marques of Dorset uiterst beperkt was.

En het had weinig gescheeld, of zelfs Lord William Aberdeen had zich de deur zien wijzen, toen hij de moed had de naam van de verloren zoon te noemen.

Raffles liet zich echter niet zo gauw intimideren en na enige minuten vol spanning kreeg hij er zijn gastheer althans toe, rustig naar hem te luisteren.

Graaf Drummond had Raffles nu strak aangekeken en bleef met gebogen hoofd en gebalde vuisten zitten, toen Raffles zijn verhaal geëindigd had.

Zijn lippen beefden heel even, toen hij op hese toon zei:

— De jongen is dus... acrobaat geworden?

— Dat moest hij wel, mylord, antwoordde Raffles. Hij kon toch niet verhongeren, nu hij de zorg voor een vrouw op zich had genomen.

— Hij had een andere vrouw kunnen krijgen, antwoordde de oude graaf op doffe toon. Waarom heeft hij zich verlaagd door met zo 'n vrouw het leven in te gaan?

— Ik verzeker u, mylord, zei Raffles ernstig, dat u Anna, zijn vrouw, zeer groot onrecht aan doet als u minachtend over haar spreekt.

— Maar zij is een avonturierster, een café-chantant-zangeres, zij heeft zelfs gestolen.

— Hoe komt u daarbij, mylord? Waarom geeft u haar die beledigende namen? Anna Carroll was concertzangeres en zij zou het waarschijnlijk nog zijn, als... zij haar stem door een keelziekte niet onherroepelijk had verloren. En gestolen? Wel, ik verzeker u op mijn woord, dat er geen oprechter, eerlijker vrouwtje op de wereld te vinden is.

— Hoe kunt u dat weten?

— Hoe ik dat weet? Omdat ik naar haar hele verleden een grondig onderzoek heb laten instellen. En wilt u haar enige misdaad weten? Zij hield van uw zoon. Meer misdreef zij niet. En zij hield zoveel van hem, dat zij zelfs bereid was, haar eigen geluk voor hem op te offeren, uit zijn leven te verdwijnen, de weg vrijlatend voor de vrouw, die u voor hem had uitgekozen. Wist u dat, mylord?

— Dat wist ik niet, antwoordde de graaf. Men heeft mij... andere dingen over haar verteld.

— Heeft die «men» een naam, mylord? vroeg Raffles ernstig. Is het dezelfde «men», die haar betichtte van diefstal? Heet die «men» misschien... Arthur Hayfield?

— Ik wil over mijn neef geen kwaad horen, mylord, riep graaf

Drummond uit. Het is waar, dat hij die beschuldiging heeft geuit, maar dan herhaalde hij alleen wat men hem had gezegd.

— Het is mogelijk, antwoordde Raffles kortaf. Intussen, mylord, ik heb u nog lang niet alles verteld. Leest u kranten?

— Zelden of nooit.

— Dan hebt u natuurlijk ook niet gelezen van de schokkende gebeurtenissen, die bij de vliegfeesten, die onlangs in Hendon werden gehouden, gebeurd zijn. Zoals het meer gebeurt, zou een parachutesprong worden uitgevoerd. De parachutist had grote ervaring en de stunt zou dan ook zeker geslaagd zijn, als niet een ongeluk...

De graaf had zich half uit zijn stoel opgericht, de bevende handen gesteund op de armleuningen en keek Raffles met een wanhopige uitdrukking in zijn ogen aan.

Hij wilde iets zeggen, maar voor hij er tijd toe had, ging de deur open en Lady Drummond, die het vertrek enige tijd tevoren had verlaten, kwam weer binnen, doodsbleek, het gezicht vertrokken.

Zij ging op Raffles toe en nauwelijks verstaanbaar was haar stem, toen zij vroeg:

— Is het waar, wat u daar zegt, mylord? Is mijn arme jongen... verongelukt?

— Dat heb ik niet gezegd, mylady, ik heb zelfs de naam van uw zoon niet genoemd, antwoordde Raffles haastig. Ik zei, dat er een ongeluk heeft plaats gehad. Maar wacht, ik heb hier een nummer van de «Daily Mail» bij mij, waarin het geval beschreven staat. Wanneer u het goed vindt, zal ik het u voorlezen. U weet, dat onze bladen geen bescheidenheid kennen en zo is het nu al in heel Engeland bekend, dat de parachutist Dorrington inderdaad de enige zoon is van de earl of Drummond.

En zonder een nadere toestemming af te wachten, begon Raffles met heldere stem het relaas van het

ongeluk voor te lezen.

Nog gerulme tijd nadat hij het blad weer had opgevouwen, bleven de beide oude mensen, die het niet waagden, elkaar aan te kijken, zwijgend in dezelfde houding zitten.

De oude graaf was de eerste, die sprak.

Hij wendde zich tot zijn vrouw en zei op zachte, als om vergeffenis smekende toon:

— Luister eens, Isabel, dat van... dat jonge meisje... dat is niet waar, zegt Lord Aberdeen. Zij is van heel fatsoenlijke afkomst, zij is een concertzangeres geweest en zij heeft helemaal niets op haar kerfstok; gestolen heeft zij nooit.

— Dat heb ik toch altijd geweten, Henry, zei de oude dame klagend, terwijl zij zich met de bevende vingers een van haar sneeuwwitte lokken van het voorhoofd wegstreek. Denk je, dat wij vrouwen dat niet direkt kunnen zien?

De graaf stond op en kwam met gebogen hoofd, blijkbaar erg ontroerd, op Raffles toe en zei:

— Ik wil er tegenover u, die hem het leven hebt gered, geen geheim van maken, mylord, het viel mij in de laatste tijd erg zwaar, op deze manier in onmin te leven met mijn enige zoon. En... toen wist ik nog niet, wat u mij zojuist verteld hebt en dat u mij toch zeker niet hebt gezegd om mij te pijnigen. Het is waar, wat u mij hebt gezegd, nietwaar?

— Het is de zuivere waarheid, mylord. U zou dat meisje niets anders hebben kunnen verwijten, dan dat zij niet van adel en arm was.

— Misschien zult u er mij om veroordelen, mylord, maar dat was ook het enige verwijt, dat ik aanvanke-lijk liet gelden.

— Toen hij met haar trouwde, mylord, bezat zij in ieder geval nog haar mooie stem en die was zeker meer waard, dan u wel schijnt te vermoeden, antwoordde Raffles op zacht berispende toon. Ik meen echter uit uw woorden te mogen opmaken, dat u in de laatste tijd uw me-

ning hebt gewijzigd, dat u misschien zelfs geneigd zou zijn, uw zoon weer de hand te reiken?

— Het is zo, mylord. Ik kan het nu niet langer verbergen, riep de oude man met bevende stem.

— Uw neef Arthur bezoekt u zeker veel in de laatste tijd?

— Erg veel, antwoordde graaf Drummond.

— Wanneer u uw zoon zoudt hebben onterfd, of veronderstel, dat hij dood was, dan zou Arthur Hayfield toch de titel en het familiefortuin erven?

— Inderdaad. Waarom vraagt u mij dat?

— O, het heeft niets te betekenen, mylord, antwoordde Raffles haastig. Heeft uw neef wel eens over uw zoon gesproken?

— Niet veel.

— In goede of kwade zin?

— Die twee zijn nooit dikke vrienden geweest. Ik herinner mij nu, dat Arthur eens verteld heeft, dat hij Bernard had gezien, tijdens een reis door Italië. Hij verzekerde mij, dat mijn zoon toen samen met... die vrouw in tingeltangele van het minste aliool optrad, als liedjeszanger.

— Het spijt mij, dat ik het moet zeggen, mylord, maar dat zijn pertinente en grove leugens, antwoordde Raffles kalm. Uw zoon heeft al die tijd geen voet buiten Engeland gezet, dat staat vast.

— Maar waarom heeft hij dan dat verteld? Wat kan daar de reden van zijn? riep gravin Isabel uit.

— Daarop wil en kan ik u geen antwoord geven, mylady, antwoordde Raffles, terwijl hij opstond. Misschien als mylord het eens overdenkt, dat hij dan wel heel gauw het motief van die lage verdachtmakingen zal ontdekken. Ik voor mij ga nu verder met mijn onderzoek en ik zal niet rusten, voor ik de ellendeling heb ontdekt, die de aanslag op het leven van uw zoon, de rechthebbende erfgenaam van het geslacht Drummond, pleegde.

En met deze woorden nam Raf-
fles afscheid van de beide oude men-
sen, met de belofte, dat hij hen zo
snel mogelijk weer zou bezoeken en
na zichzelf de verzekering te hebben

horen geven, dat gravin Isabel al-
thans zo snel mogelijk naar het zie-
kenhuis zou gaan, om daar haar ge-
liefde zoon in de armen te kunnen
sluiten.

HOOFDSTUK VI.

HET EINDE VAN EEN SCHURK

Het was diezelfde avond omstreeks elf uur, toen Raffles aanstalten maakte om uit te gaan.

Hij stapte de bibliotheek binnen van het herenhuis, dat hij met Brand in de Cromwell Street bewoonde en waar hij de jongeman aantrof, verdiept in de laatste avondbladen.

— Ga je uit? vroeg Brand verwonderd.

— Ja. Staat er iets nieuws in de kranten?

— Als je bedoelt over het parachute-ongeval van Hendon, dan moet ik daarop antwoorden: weinig. Niemand schijnt op het idee te zijn gekomen, zich, zoals jij dat gedaan hebt, naar de ouders van de ongelukkige Dorrington te gaan.

— Nu, ik houd Deebs voor schrandere genoeg, om dat morgen direkt te doen, antwoordde Raffles schouderophalend. Zijn enige fout is, dat hij soms wel eens wat treuzelt. Hij loopt wel eens achter de feiten aan.

— Mag ik vragen, waar je heen gaat, Edward?

— Natuurlijk. Ik ga Arthur Hayfield een bezoek brengen.

— Wat ben je van plan bij hem te doen?

— In de eerste plaats wil ik eens zien of hij een grijs geruit sportoostuum heeft. En dan zal ik hem vragen, mij de rug eens te willen toedraaien.

— Wat. Je gelooft dus werkelijk, dat...

— Ik ben er zelfs bijna zeker van, Charles. Ik weet niet meer, welke

bekwame criminalist eens gezegd heeft, dat men bij iedere misdaad allereerst naar het motief moet zoeken. Kent men dat eenmaal, dan is men al een goed eind op weg, om ook achter de dader te komen. Welnu, hier ligt de beweegreden al erg voor de hand. Daar wij wraak kunnen uitschakelen, blijft alleen... hebzucht over. Als Bernard Dorrington sterft, dan vervallen titel en fortuin van het geslacht Drummond onherroepelijk aan Arthur Hayfield. Het is dus in het belang van Hayfield, dat Bernard voorgoed verdwijnt. Herinner je, dat hij ook alles gedaan heeft, om Bernard zwart te maken bij zijn ouders, teneinde een verzoening te beletten. Hij heeft in Dorrington zeker zijn neef herkend en daar hij bang was, dat de ene of andere dag, ondanks alles een verzoening tot stand zou kunnen komen, heeft hij het laatste middel willen toepassen: moord.

— Alles goed en wel, Edward, maar het is en blijft toch maar een veronderstelling, riep Brand uit.

— Een veronderstelling, die al een hele hechte grond van waarschijnlijkheid heeft, merkte Raffles kalm op. Ik wil overigens gaan, om de keten van bewijzen helemaal sluitend te krijgen, zodat er geen enkele schakel ontbreekt.

— Denkt je laat terug te komen?

— Dat zal helemaal van de omstandigheden afhangen. Het is goed mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat ik hem niet thuis tref.

— Hij woont hier een heel eind vandaan, je kunt er onmogelijk voor middernacht zijn, zelfs al neem je een auto.

— Dat is juist een voortreffelijk uur, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Misschien zijn de bedienden daar al naar bed, zodat die ons niet kunnen storen.

— Maar als zij naar bed zijn, Edward, dan kunnen ze je toch niet binnenlaten, riep Brand uit.

— Dat is geen bezwaar.

— Ik blijf op je wachten, Edward, ik ben erg benieuwd naar het resultaat van dit zonderlinge bezoek. Ik moet je echter zeggen, dat ik het tamelijk onvoorzichtig vind; Deebs mocht het eens te weten komen en die zal het niet weinig vreemd vinden, dat Lord Aberdeen zich op die eigenaardige manier toegang verschaft in een andermans huis.

— Deebs komt het zeker te weten, want ik ben van plan, hem te roepen als ik slaag, antwoordde Raffles bedaard. En wat het laatste betreft, hij weet heel goed, dat ik op Scotland Yard als amateur-detektive bekend sta en detektives wenden zich ook niet onder alle omstandigheden tot de bedienden van de mensen, die zij verdenken. Maar nu moet ik gaan, anders wordt het werkelijk te laat.

De beide vrienden drukten elkaar de hand en Raffles verliet het vertrek en daarna het huis, om in de Cromwell Street een chauffeur te wenken, die hij, bij het vooruitzicht van een goede fooi, wist over te halen, hem naar de Chesterton Road te rijden, waar de jonge Hayfield de tweede en derde verdieping van een prachtig appartement bewoonde.

Het was net twaalf uur toen hij, op de hoek van het blok, waarvan het bewuste huis deel uit maakte, uit de auto stapte en de chauffeur wegstuurde.

Hij liep eerst eens aan de overkant voorbij het grote huis en zag, dat het al bijna helemaal donker was.

De hall echter was verlicht en Raffles kon duidelijk het raam zien van de loge van de conciërge. Hij bedacht zich echter niet lang, maar stak de straat over en ging het huis binnen.

Dadelijk kwam de conciërge hem tegemoet en vroeg, wat de late bezoeker wenste.

— Is mijnheer Hayfield thuis? vroeg Raffles.

— Nee, mijnheer, antwoordde de man, verwonderd, dat men een van zijn huurders om deze tijd wilde spreken.

— U weet zeker ook niet, wanneer hij thuis komt? vervolgde nu Raffles, terwijl hij de man een half guinje in de hand drukte.

— Dat kan ik u onmogelijk zeggen, mijnheer, antwoordde de conciërge, erg blij met deze vorstelijke fooi. Mijnheer Hayfield is tamelijk ongeregeld in zijn gewoonten.

— Maar gelooft u niet, dat ik op hem zou kunnen wachten?

— Dat zal moeilijk gaan, mijnheer. De twee bedienden van mijnheer Hayfield zullen wel naar bed zijn. Meestal hoeven zij niet op hun meester te wachten. Ik zou uzelf in mijn loge kunnen laten wachten, als ik niet dadelijk ging sluiten en als ik maar enige zekerheid had, dat mijnheer Hayfield voor één uur thuiskomt.

— Hoe komt hij er in als hij thuis komt?

— Hij heeft een sleutel van het huis, mijnheer.

— Nu, dan zal ik morgen nog maar eens terugkomen, zei Raffles onverschillig. Ik ben een oude vriend van hem en ik was hier toevallig in de buurt, dat is alles.

Hij knikte de man toe en liep nu weer naar de voordeur.

Maar toen hij deze bijna bereikt had, maakte hij gebruik van een ogenblik, waarop de conciërge zich omkeerde, om zich vliegensvlug te verschuilen in een soort nis, opzij van de hall, half verborgen door de trap naar de eerste verdieping.

Hij kon zo de voordeur in het oog houden, zonder zelf te worden gezien.

Er waren nog geen tien minuten verlopen of er kwam opnieuw een bezoeker, die tamelijk aarzelend binnenstapte, toen op de portier toeging en deze op half gedempte toon, maar toch zo luid, dat Raffles hem verstaan kon, vroeg, of mijnheer Hayfield reeds thuis was, men verwachtte hem.

Op het ontkennend antwoord van de portier verwijderde de man zich weer haastig en er ging een schok door het lichaam van Raffles; nu de man hem de rug toekeerde, herkende hij in hem duidelijk de man in de blauwe overall, die de dag tevoren haastig achter de haag de vlucht had genomen...

Een ogenblik dacht Raffles er over, te voorschijn te springen en de kerel te grijpen, maar toen schoot het hem te binnen dat hij twee vliegen in één klap zou kunnen slaan, als hij nog even wachtte.

Er verstreken nog tien minuten en toen doofde de portier de lichten, na de voordeur zorgvuldig te hebben gesloten.

Raffles wachtte, tot de man zich in zijn woning had teruggetrokken en sloop toen met katachtige schreden de trap op, tot hij de tweede verdieping bereikt had.

Hier bleef hij even luisterend staan, maar toen hij niets hoorde, haalde hij zijn lopers te voorschijn en het duurde niet lang of hij had de deur van het appartement zonder enig gerucht te maken, geopend.

Men was er in dit huis blijkbaar op voorbereid, dat de bewoners wel eens min of meer onder de invloed van de drank thuishkwamen, want in de brede gang brandde een heldere elektrische lamp.

Het was dus zaak, om voorzichtig te zijn.

Raffles had de deur weer gesloten, luisterde aandachtig en ging toen verder, voorzichtig alle deuren openend, die hij op zijn weg ont-

moette.

Aan het einde van de gang bleek de deur van de slaapkamer te zijn, die aan de studeerkamer grensde.

Beide vertrekken waren met erg veel smaak en kostbaar gemeubeld.

Raffles wijdde eerst zijn aandacht aan de studeerkamer en doorzoocht het bureau, steeds op een verrassing voorbereid en klaar om direkt te handelen als de omstandigheden het vereisten.

Dit onderzoek leverde echter nu niets anders op dan de ontdekking van een groot aantal onbetaalde rekeningen en van enige pakjes liefdebrieven van zeer verdacht allool.

— Ik moest ook begrijpen, dat onze vriend wel niet zo dom zou zijn, over deze zaak, al was het een letter correspondentie te voeren, bromde Raffles voor zich heen. Nu zullen wij zien, of het onderzoek van de slaapkamer misschien betere resultaten oplevert.

Hij had zijn zaklantaarn aangeknipt, na de gordijnen te hebben gesloten en trad nu door de verbinding deur het ruime slaapvertrek binnen.

Hij opende een grote klerenkast en begon de inhoud te onderzoeken. Daar hingen, keurig op een rij, rokcostuums, smokings, rijcostuums, wandelpakken, maar een geruit costuum, zoals hij de vluchteling op het vliegveld had zien dragen, was er niet bij...

Toen viel het oog van Raffles op een muurkast, waarvan de deur gesloten bleek te zijn.

Hij had haar echter gauw weten te openen en daar hing, half verborgen achter enige andere kleren, de grijs geruite Norfolk.

Maar op hetzelfde ogenblik ving het geoffende oor van Raffles een geluid op. In de gang werd gelopen.

Dadelijk keek Raffles naar een schuifplaatje uit en toen stapte hij de diepe wandkast binnen, na zijn lantaarn te hebben gedoofd en trok de deur tot op een kler na dicht...

Het was hoog tijd, want geen drie sekonden later werd er voorzichtig een deur geopend en weer gesloten, in de studeerkamer werd licht gemaakt en door de openstaande kleren en de wijd openstaande tussendeuren heen zag Raffles duidelijk twee mannen: Arthur Hayfield en de man, die een uur geleden naar hem gevraagd had...

En het was zo stil buiten en in het huis, dat Raffles, ofschoon de mannen op gedempte toon spraken, duidelijk kon horen, wat zij zeiden.

— Ik heb een uur op je gewacht, Hayfield, begon de ander op brommende toon. Je hebt gezegd om 12 uur en nu is het ruim één.

— Dat is niet mijn schuld, Jim, kwam Hayfield. Ik ben opgehouden. En nu gauw terzake. Je begrijpt natuurlijk wel, waarom ik je hier heb laten komen.

— Ja, dat kan ik wel op mijn vingers natellen, zei de man, die was gaan zitten, grinnikend. Het zaakje is de eerste keer lelijk mislukt.

— Dat hebben wij te danken aan Lord William Aberdeen en zijn vervloekte chauffeur, siste Hayfield. Het had er maar aan ontbroken, dat zij ons herkend hadden. Ik wil niet ontkennen, dat ik een paar rot uren heb doorgebracht. Ik stond al gepakt en gezakt, om er alles aan te geven en aan de haal te gaan.

— Zonder mij te betalen? vroeg Jim op grimmige toon.

— Maak je niet ongerust, ik had mijn maatregelen getroffen.

— Dat is maar goed ook. Wij zullen elkaar wel niet verraden, maar het zou voor jou toch niet goed zijn, als jij je woord niet zou houden.

— Alles goed en wel, Jim, maar ik zou je hebben betaald, als... het werk gedaan was. Je kunt toch niet verlangen dat ik je geld geef voor iets wat mislukt?

— Dat was niet mijn schuld, antwoordde Jim. Ik heb toch even veel risico gelopen, dat ze alles ontdekten. Bovendien, het is best mogelijk, dat... je weet wel wie, er toch nooit

van bovenop komt.

— Laten wij daar nu maar niet op rekenen, Jim, antwoordde Hayfield ongeduldig. Volgens de bladen zal hij over acht dagen weer de oude zijn. Welnu, dat mag niet. Ik heb je hier laten komen, om je een nieuw plan aan de hand te doen. Hij is te veel, hij moet verdwijnen.

— Levert het wat op?

— Dulzend pond extra, als het lukt.

— Wanneer en hoe moet het dan gebeuren?

— Vannacht nog. Hij ligt in het ziekenhuis, het Golden Cross Hospital, zoals je weet. Vandaag is hij naar een aparte kamer overgebracht, ik zal met je meegaan en je haar aanwijzen. Zij ligt op de eerste verdieping en je kunt haar van de tuinkant heel gemakkelijk bereiken. Er wordt niet bij hem gewaakt, hij ligt alleen. Hier heb je een spuitje, dat gevuld is met een vloeistof, die in het bloed gespoten, bijna direkt de dood tengevolge heeft. De rest is voor een man als jij bent al heel gemakkelijk.

— Zijn er ladders in de tuin? vroeg Jim, na even te hebben nagedacht.

— Ladders bij de vleet.

— Geef dan hier het spuitje.

— Een ogenblik, ik zal het je dadelijk geven. Eerst zal ik je iets meegeven, dat je in je eigen huis moet verbranden, voor alle veiligheid.

Hayfield was haastig opgestaan, en kwam door de verbindingsdeur de slaapkamer binnen.

Hij haalde onder het lopen een sleutel uit zijn zak en stak zijn hand uit naar de kruk van de wandkast.

Maar voor hij haar had kunnen openen, vloog zij open en Hayfield keek recht in de loop van een dreigend opgeheven revolver.

Hayfield werd vaalbleek en deinsde sidderend achteruit, onder het slaken van een doffe kreet.

Jim kwam ongerust toelopen, bleef even als verstomd staan, rukte toen het raam open, waar hij juist

naast stond en slingerde zich over de balkonrand, om de regenpijp, waaraan hij zich blijkbaar wilde laten zakken, te grijpen.

Maar halverwege verloor hij het evenwicht en viel van een hoogte van zes meter op straat, waar hij kreunend, met een gebroken been bleef liggen.

— Uw spel is uit, Arthur Hayfield, zei Raffles ijskoud, terwijl hij uit de kast stapte. Achter mij in deze kast hangt het costuum, dat ik gisteren al zag, toen u het droeg en van het gesprek met die schoft, die daar beneden ligt en u waarschijnlijk niet zal sparen, als hij geknipt wordt, heb ik geen enkel woord gemist.

Hayfield keek Raffles een ogenblik met uitpuilende ogen aan, lachte toen gillend en riep op schelle toon:

— Je hebt gelijk, het spel is uit. Ik heb het gespeeld en verloren. Maar een Hayfield laat zich niet voor de rechter slepen. De laatste zet is aan mij.

En met een vliegensvlug gebaar, vóór Raffles het had kunnen verhinderen, had Hayfield zich de scherpe punt van het dodelijke spuitje in de polsslagader gedrukt en liet nu het voorwerp uit zijn trillende rechter-

hand vallen.

Hij wankelde achteruit, tot hij in een diepe stoel neerplofte en bleef daar roerloos liggen, het hoofd op de borst, terwijl lange rillingen over zijn lichaam liepen.

Raffles, die wel begreep, dat hier geen hulp kon baten, boog zich over de rand van het balkon heen en zag juist, hoe enige voorbijgangers waaronder twee agenten, de vluchteling, die erbarmelijk lag te kermen, omringden.

— Arresteer die man en breng hem naar het hoofdbureau van politie! beval Raffles op luide toon. Ik ben Lord William Aberdeen en ik beschuldig die man van poging tot moord op Bernard Dorrington.

Het was goed, dat er juist een taxi passeerde, waarin de beide agenten de arrestant konden wegvooien, want het publiek nam al een dreigende houding tegen de schurk aan.

Raffles sloot het balkonraam, wierp een onderzoekende, half verachtelijke, half medelijdende blik op Hayfield, die vaalwit begon weg te trekken en ging toen haastig op de telefoon in de studeerkamer toe, om Joe Deebs te vertellen, dat de amateur-detektive hem ditmaal weer een beetje te vlug was afgeweest...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

GEVAARLIJK PARIJS

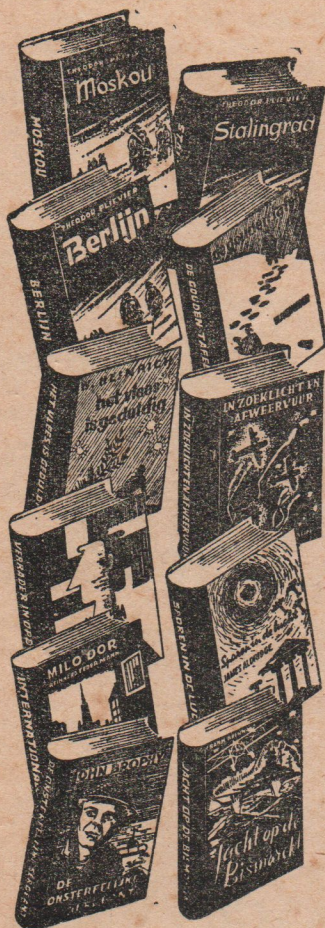
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPAREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :